

CUPRINS

ÎNCEPUTUL.....	5
POVESTEA BALENEI CELEI MARI ȘI A PEȘTIȘORULUI VITEAZ.....	11
POVESTEA CU ȚARA COCOȘILOR	24
POVESTEA ARICIULUI ÎNȚELEPT	35
POVESTEA MĂGĂRUȘULUI ÎNCĂPĂȚANAT.....	46
POVESTEA MOTANULUI LENEȘ	54
POVESTEA CEASULUI CU INIMĂ.....	65

POVESTEA NUCII LĂUDĂROASE.....	76
POVESTEA CROCODILULUI CARE PLÂNGEA	83
POVESTEA CELOR ȘAPTE RAȚE.....	90
POVESTEA URSULUI CAFENIU	97
...ȘI SFÂRȘITUL.....	108

ÎNCEPUTUL

— O poveste! Spune o poveste!
exclamă Tudor.

— De ce nu ne spui o poveste?
continuă Florica.

Copiii vor o poveste. Eu nu știu povești dar îmi aduc aminte de prietenul meu, care... Gata! Tușesc ca să-mi dreg glasul și încep așa:

— Trebuie să știți, copii, că în orașul nostru cumsecade, cu oameni cumsecade, locuiește un om cumsecade...

— Nu mai spune! strigă Tudor.
Frumos început, ce să zic...

— Cum? Nu vă place începutul?...
Așa-i, nu sună prea bine, recunosc eu amărât. Nu știu de ce-i atât de greu să

începi o poveste... Ați băgat cumva de seamă? Și vouă vă greu?

— Da, nu-i ușor, încuviințează Florica. Dar, ce să-i faci, mai încearcă! Fiindcă fără povești nu se poate...

— Trebuie să știți, copii, că în orașul nostru cumsecade, cu oameni cumsecade, trăiește un om tare cumsecade, mai cumsecade decât toți oamenii cumsecade din tot orașul nostru cumsecade, strig atunci pe nerăsuflăte și aștept să-i văd bătând din palme și strigând: Bravo-o-o!

Dar Tudor și Florica rămân liniștiți și doar oftează încetișor:

— Nici așa nu-i cine știe ce! Dar nu-i nimic, mă îmbărbătează Florica.

— Spune mai departe... Dacă nu ești în stare să începi ca lumea, întregește Tudor. Mare lucru era să spui și tu: A fost odată un om tare cumsecade...

— Tii! strig eu foarte rușinat, cum

de nu mi-a dat prin minte?... A fost, așadar... Stați nițel, stați, că iar nu merge!

— Dar ce mai e? spuse Tudor.

— E că nu pot spune „a fost”. Pricepeți? Omul despre care vă vorbesc „este”. Acum.

— Este odată un om, îmi suflă repede Florica, dar Tudor îi face semn să tacă și-mi poruncește scurt:

— Lasă începutul! Mai departe.

— Ce să fac? Am să-l las, mă învoiesc eu ușurat și prind a povesti mai departe: Omul despre care vă vorbesc e cel care scrie toate poveștile pentru copii...

— Da? se miră Florica.

— Da. Dacă am să vă spun cine vine la el acasă, nici n-o să mă credeți. Într-o zi vine un arici...

— Da? se miră Tudor.

— Da. Într-alta un urs, în cealaltă o balenă... în fiecare zi vine câte-un

animal sau câte o pasăre, de stă cu el la taifas. Nu știi de unde a învățat el graiul animalelor, dar vorbește cu aricii și urșii, așa cum vorbim noi acum...

— Adică românește? vrea să știe Tudor.

— Nu, am vrut să spun că se înțelege cu aricii și cu urșii la fel de bine cum ne înțelegem noi trei. Cu aricii vorbește aricește, cu urșii ursește, cu balena balenește și așa mai departe, cu fiecare pe limba lui! Află tot ce li se întâmplă și le scrie apoi pățaniile pe foi de hârtie, cărora le dă drumul pe fereastră. Foile zboară, se împrăștie prin țară, și-atunci tăticii și mămicile, bunicii și bunicile le găsesc, le citesc și-apoi vi le povestesc...

— Și tu, ai prins și tu vreo foaie de hârtie? întreabă Florica.

— Am prins și eu câteva...

— Păi tu nu ești nici tătic, nici

mămică, nici bunic, nici bunică... spuse Tudor.

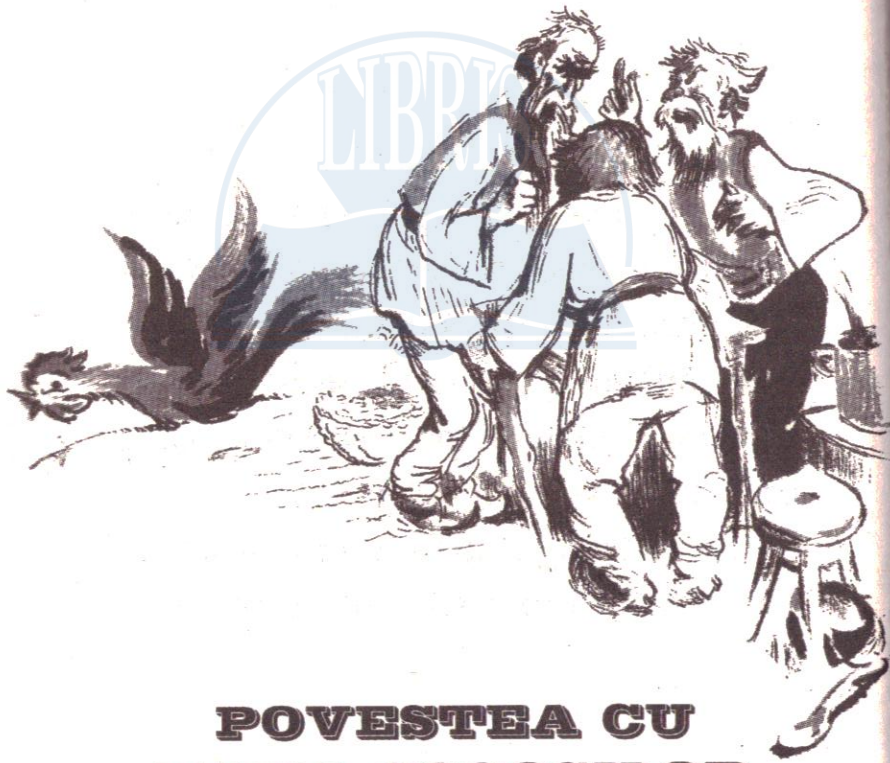
— Nu sunt, e adevărat, dar o să fiu. Și, după cum vedeți, mă pregătesc de pe acum temeinic pentru treaba asta... Acu, vorba e, vreți să știți ce scrie pe foile pe care am izbutit să pun mâna?

— Vrem! Sigur că vrem! spuseră în cor copiii.

— Ei, atunci tăceți din gură și ascultați zece povești pitice, dar adevărate,

Că, vezi bine, de n-ar fi.

Nici eu nu le-aș povesti!

POVESTEA CU ȚARA COCOȘILOR

*A fost odată-un moș,
Și-avea un biet cocoș.
Dar lacomul de moș
A pus cocoșu-n coș
Și a plecat la Moși,
Să-l schimbe pe gogoși.*

*Acolo trei bărboși,
Pletoși și pântecoși,
Au scos grăbiți din coș
Drăguțul de cocoș.*

*— Pentru cocoși frumoși
Dăm patru-cinci gogoși!
Au spus cei trei bărboși,
Privindu-l pofticioși.*

*Iar lacomul de moș
Luând chiar cinci gogoși,
A șters-o de la Moși
Lăsându-l pe cocoș
Drept plată, la bărboși.*

Cum a plecat moșul, cum au început să se certe între ei cei trei bărboși.

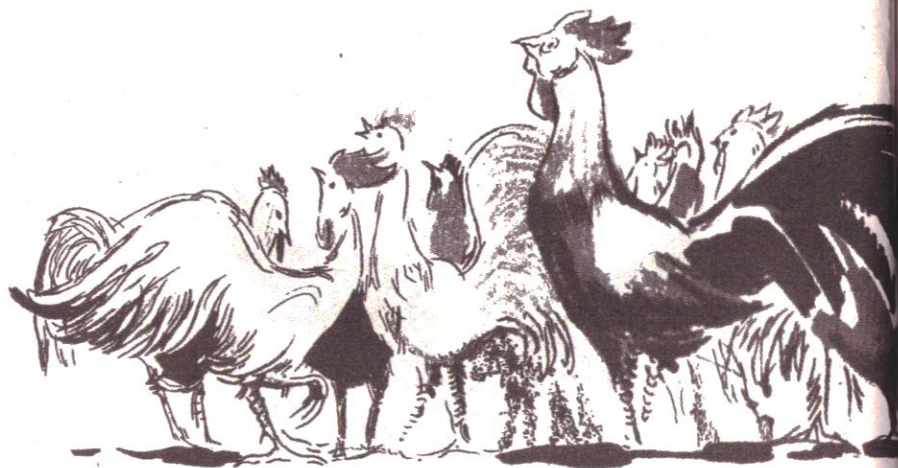
— Eu zic să facem din cocoș un borș, a zis primul bărbos.

— Ba nu, o ciulama, a grăit al doilea.

— Aș! Un ostropel, a strigat al treilea.

Uite-așa se certau, se certau și niciunul nu voia să dea îndărăt.

— Borș!

— Ciulama!

— Ostropel!

— Borș!

— Ciulama!

— Ostropel!

Tii! Stătea bietul cocoș și le asculta sfada să vă spun, nu se bucura deloc.

— Ce mi-e c-am să fiu făcut borș, ciulama sau ostropel? se întreba el. Nu-i totuna?

